

NAŠI IZZIVI V NOVEM LETU

Marko Pisani,
pokrajinski tajnik SSK
za Tržaško

Marsikateremu bo leto 2020 ostalo v spominu kot *annus horribilis* in to ne le zaradi gospodarskih posledic, katere bomo občutili še v bodočih letih temveč tudi zaradi socialne izolacije, prekinitve vseh tistih – postranskih? – dejavnosti, ki bogatijo naše življenje in nas kategorizirajo kot socialna bitja. Ustavitelj delovanja naših kulturnih in športnih društev, zborovskih vaj in nastopov, gledaliških skupin, prireditelj praznikov in vseh tistih dejavnosti, ki predstavljajo podstat naše narodne skupnosti in s katerimi, ob šoli, se naša skupnost raz-

vija in potrjuje svojo identiteto, bo nedvomno pomenljivo vplivalo na nadaljni razvoj in obstoj naše narodne skupnosti. Ameriška raziskava je dokazala, da so se po prvem, spomladanskem valu epidemije, le 3 otroci na 10 vrnili k športu, katerega so gojili pred zau-

**”Razumeti moramo
nov čas in posledično
prilagajati
svoj pristop,,**

stavitvijo aktivnosti. Ali se lahko podobni vzorec ponovi tudi v našem okolju, v naših društvih, pa ne samo športnih? Pa ne samo pri otrocih?

V naslednjem letu bodo občinske volitve, kar se tiče bivše tržaške pokrajine, v Trstu in v Miljah. Ned-

vomno bo to največji zalogaj za našo stranko v bližnji bodočnosti. Naša želja je vsaj ponoviti volilni rezultat izpred petih let oz. še okrepiti prisotnost naših predstavnikov v obeh občinskih svetih kot tudi v tržaških rajonskih svetih. Za dosego takega rezultata pa bo potrebno močno angažiranje vseh tistih, ki menimo, da je politično udejstvovanje v edini slovenski stranki v Italiji ne samo potrebno za ohranitev naše narodne skupnosti, ampak tudi edina možnost, da si sami krojimo svojo bodočnost. Pogovori o možni koaliciji in o morebitnih volilnih povezavah ter osnovnih točkah volilnih programov so že v teku, seveda ob pričakovanju uradne predstavitve kandidatov za mesto tržaškega in miljskega župana oz. županje. Poseben izziv pa bo predstavljala volilna kampanja. Večji del

le-te se bo namreč moral, zaradi omejitve širjenja virusa, odvijati v digitalni obliki, predvsem na socialnih omrežjih, preko spleta in videokonferenc, kar bistveno predrugači kontakt med kandidati in volilci. Vprašanje ostaja tudi glede same učinkovitosti takega komuniciranja posebno s starejšimi oz. digitalno manj dovzetnimi volilci. Volitve naj bi se odvijale v pozni pomladi naslednjega leta; obstaja pa realna možnost, da bodo prenešene na jesen leta 2021.

Živimo v času globoke negotovosti in velikih dilem. Vse se je spremenilo in zavedati se moramo, da bo nemogoče se vračati v pretekle tirnice in pretekle vzorce. To pa predstavlja tudi največji izziv. Tudi za nas, ki delujemo v naši stranki: razumeti novi čas in temu prilagoditi naše delovanje in naša pričakovanja. Kar pa, seveda, ni lahko. ■

**Slovenska skupnost,
zbirna stranka Slovencev
v Italiji,
vošči rojakinjam
in rojakom blagoslovljene
božične praznike in zdravja,
sreče ter zadoščenja
polno novo leto 2021**

SLOVENSKA SKUPNOST
ZBIRNA STRANKA SLOVENCEV V ITALIJI

V TEJ ŠTEVILKI

Vojko Volk
OSAMOSVOJITEV UPORNIH
str. 2

Maja Laporik
SREČNO, "DRAGA VAS DOMAČA"
str. 2

Mara Černic
**EVROPSKO ZDRUŽENJE ZA TERITORIALNO
SODELOVANJE - EZTS GO**
str. 3

Igor Švab
**TRŽAŠKI OBČINSKI UPRAVI SE IZTEKA
PETLETJE BREZ NAČRTOV IN PRAVE
VIZIJE**
str. 4

In memoriam
**EDVARD PETER KRAPEŽ
SAŠA RUDOLF
ALEŠ LOKAR
ALEKSANDER FURLAN**
str. 5

Julijan Čavdek
**UTRIP POLITIČNEGA ŽIVLJENJA
PO OBČINAH**
str. 6

2021: 30-LETNICA SAMOSTOJNOSTI IN NEODVISNOSTI DEMOKRATIČNE REPUBLIKE SLOVENIJE

Osamosvojitev upornih

Vojko Volk,
Generalni konzul Republike
Slovenije v Trstu

Osamosvojitev Slovenije je brez primere daleč največje dejanje in dosežek v zgodovini slovenskega naroda. Nikoli prej nismo Slovenci imeli lastne države, v kateri bi sami volili 'vero in postave' in imeli svojo usodo v rokah tako, kot jo imamo zdaj, v dobrem in slabem, že 30 let. Vse, kar se je na naši poti od skupnosti jezika in ozemlja, skupne usode naroda in nazadnje države pomembnega zgodilo, je bilo na tej poti pomembno ali pa celo nujno. Od slovitih Brižinskih spomenikov, kjer je slovenski jezik na pergamentih zapisan kot eden najstarejših, do reformacije in Trubarja, ko med prvimi dobimo Sveto pismo v svojem jeziku, do Ilirskih provinc, ki jih je opeval Valentin Vodnik in postane Ljubljana glavno mesto tudi Trstu in Gorici in ogromnemu ozemlju, ki je segalo od Tirolske do Dalmacije. Pa seveda od boja naših dedov na Soški fronti za ohranitev narodovega ozemlja po tra-

gičnem razpadu Avstroogrske, do boja in zmage slovenskih partizanov, ki nam izgubljena ozemlja povrnejo in z njimi naše morje. Vse to, skupaj s padci, nesrečami in napakami, so bili mejniki, ki so vodili h končnemu cilju, ki je slovenska država, Republika Slovenija.

Rdeča črta, povezovalka vseh mejnikov, ki so nas kot narod vodili v

tujim vladavinam in tujim vojaškim okupacijam. Pod enimi vladavinami se nam je godilo bolje in pod drugimi slabše. Pod miroljubnimi Oglejskimi patriarhi smo kot skupnost napredovali in se dokončno utrdili na našem ozemlju, naša mesta so dobila mestne pravice, naš jezik je bil dokončno prepoznan. Pod Benečani nam ni bilo

družino neodvisnih narodov sveta z lastno državo, pa je bil upor. Že tisočletje, že vsaj od Karla Velikega, odkar so naši predniki strnjeno živeli na našem današnjem ozemlju, smo bili izpostavljeni

lahko, tako kot tudi ne prvo stoletje pod Avstrijci. A smo preživeli in obstali. Preživeli smo tudi celo vrsto tujih vojaških okupacij a se nikoli nismo uprli tako odločno in tako močno kot prav

fašizmu. Razlog je bil prav gotovo ta, da smo kot narod dozoreli in predvsem občutili, kako drugače je bilo zadnje stoletje živeti pod Avstrijo, ki nam je dala celo vrsto pravic in svoboščin, ali pa biti pod italijanskim fašizmom, ki nam je vse pridobljeno vzel in nam namenil ali poitalijančenje ali pogubo. Pesnik bi rekel, da smo ravno s tem uporom strli okove hlapčevstva, žal samo malo prepozno, da bi vse to dočakal in videl naš največji pisatelj in prijatelj Trsta, Ivan Cankar, ki je v svojih delih bičal našo hlapčevsko prav tako močno kot nihče prej niti pozneje.

Nazadnje smo se pogumno in enako odločno kot naši predniki v drugi svetovni vojni uprli tudi jugoslovanski vojski in tankom ter obranili našo samostojnost, ki smo jo skoraj soglasno potrdili na plebiscitu, 23. decembra 1990. Tistega dne, 26. junija 1991, ko je predsednik Milan Kučan vse državljane Slovenije pozval, da se upremo okupatorski JLA, pa je bil trenutek usodne odločitve. Uprli smo se, zmagali in si izborili lastno državo. Odtlej se Slovenci nikoli več nismo poenotili tako kot takrat, pa čeprav današnji težki časi to zagotovo terjajo. A za enotnost ni nikoli prepozno. ■

Srečno, "draga vas domača"

Maja Laporik,
predsednica pokrajinskega
sveta SSK

26. decembra bo Slovenija praznovala Dan samostojnosti in enotnosti, 25. junija 2021 pa bomo, ob slovenskem Dnevu državnosti, obeležili 30-letnico samostojnosti in neodvisnosti demokratične Republike Slovenije. Tistega usodnega 25. junija 1991, ko je slovenska Skupščina sprejela Deklaracijo o neodvisnosti Slovenije in Temeljno ustavno listino o samostojnosti in neodvisnosti Slovenije, so se sanje mnogih udeleževalcev in mnogi so naslednjega dne, zvečer 26. junija 1991, zaploskali kasnejšemu predsedniku RS Milanu Kučanu, ko je dejal, da so »danes dovoljene sanje«. Jutrišnji dan je bil namreč že drugačen. Nam so bile te sanje razumljive – nam, ki ne sanjamo samo od danes, z neštetimi možnostmi v evropsko odprtem in pretakajočem se prostoru, marveč smo prepovedane sanje sanjali tudi tedaj, ko nam je prepovedana knjiga reševala jezik v dolgem času fašističnega terorja; nam, ki smo zrasli enako slovensko kot rojaki v Ljubljani, a je bilo to naše slovenstvo vendarle še malo drugačno, obogateno in oplemenitenjeno z izkušnjami drugih

narodov in jezikov, predvsem pa stokrat prekaljeno od burje, kamna in morske soli.

Odraščala sem v čudoviti družini, kjer smo zelo pogosto in goreče podživljali različne poti slovenske zgodovine. Mamina družina je v svoji hiši imela bunker, v katerem so se skrivali vidni partizanski voditelji, in na njihovem domu so potekali pripravljani sestanki za ustanovitev OF. Družina se je namreč z vsem srcem pridružila boju proti okupatorju. V družino socialdemokrata Prepeluha je dnevno zahajal duhovnik in pisatelj Finžgar. Med vojno sta bila oba strica v zaporu okupirane Ljubljane, babica v vagonu za Ravensbruck, medtem ko so ostali člani družine v svoji tiskarni neustrašno tiskali letake za partizane. Po vojni je družina izgubila vse, kar so bile generacije s poštenim delom ustvarile. Moj oče je skoraj dve leti preživel v Gonarsu in ob vrnitvi domov doživel obtožbe, kako to, da je bil »samo« v Gonarsu. Ob vsem tem sem s strani svojih staršev vedno poslušala le čudovite misli o njuni domovini, polni lepote in plemenitih ljudi, in večkrat prislunila njunim pogovorom s prijatelji z obeh strani meje, ki jim je bila skupna sanja, da bo domovina nekoč tudi samostojna.

In odraščala sem tudi v krogu vzgojiteljev in kulturnikov, ki so nas neustrahovano učili, da je za vse nas partizanski boj junaški in svetel vzgled, tudi za pri-

morske Slovence, ki smo se prvi v Evropi s krvjo, a enotno uprli fašističnemu terorju, da pa je bilo po vojno dogajanje nekaj drugega.

Leta 1988 sem kot članica mladinske sekcije Slovenske skupnosti zelo intenzivno spremljala dogajanje v Sloveniji: 31. maja 1988 aretacijo Janeza Janša in naslednji dan Borštnerja, takoj nato še Tasiča in Zavrla. Skoraj vsak dan sem bila na Roški cesti in popoldne v prostorih Društva slovenskih pisateljev, kjer so se z Bavčarjevim Odborom za varstvo človekovih pravic odvijala imenitna kulturna srečanja. Jasno je bilo, da se je začel neustavljiv proces, ki bo imel za slovenski narod zgodovinske razsežnosti in izjemen pomen. Nam, takratnim mladim, se je zdelo, da

varstvo človekovih pravic in začeli z zbiranjem podpisov. Ob meni je bil najbolj aktiven Damijan Terpin, pa tudi Marjan Breclj, David Slobec in Ana Batagelj. Ko na to dogajanje gledam iz današnje perspektive, vidim seveda veliko navdušenosti, idealizma, pa seveda tudi nekaj mladostne naivnosti. Vse se nam je zdelo lahko izvedljivo in brez večjih problemov. Pa le ni bilo tako. V juniju smo začeli z zbiranjem podpisov in si za cilj zastavili številko 1000. Na začetku smo pričakovali, da jo bomo lahko dosegli kar v par dneh. Nato smo razumeli, da bo treba nekaj tednov. Da, marsikdo je v našem prostoru pohvalil to pobudo, podpisal pa le ni. A trmoglavosti mladih se je težko upreti. Ob koncu smo številko 1003 dosegli v

"Nam, takratnim mladim, se je zdelo, da je ob vsem tem dogajanju slovenski prostor v zamejstvu nekako preveč mlačen"

je ob vsem tem dogajanju slovenski prostor v zamejstvu nekako preveč mlačen ali pa preveč previden. Kot odrasla lahko danes drugače in bolj zrelo razumem takratno zadržanje. Tako sem tedaj v okviru Mladinske sekcije dala pobudo, da tudi mi začnemo z zbiranjem podpisov v podporo štirim zapornikom oz. v podporo procesu demokratizacije in osamosvojitve. Podprli smo dokument Odbora za

prvih dneh septembra in v ta namen v Trstu na Pomorski postaji priredili tiskovno konferenco. Na naše veliko začudenje se je poleg Igorja Bavčarja, takratnega predsednika Odbora za varstvo človekovih pravic, udeležil tudi sam Franci Zavrl, ki je bil takrat še v sodnem postopku in bi državne meje v bistvu ne smel prekorati, a je Odbor dobil dovoljenje, da to stori pod pogojem, da se v nekaj urah

2021: 30-LETNICA SAMOSTOJNOSTI IN NEODVISNOSTI DEMOKRATIČNE REPUBLIKE SLOVENIJE

2. stran ★ DELO

S TELEPRINTERJA

General Slapar sprejel zamejske Slovence

IG, 9. avgusta – Danes popoldne je v Učnem centru teritorialne obrambe na Igu sprejel predstavnike vodstva deželne slovenske skupnosti iz Italije ter njihovo mladinsko sekcijo načelnik republiškega štaba teritorialne obrambe general Janez Slapar. Zamejske Slovence je seznanil s potekom usposabljanja slovenske TO in z vlogo in nalogami teritorialne obrambe. Gostje so si tudi ogledali iški učni center. (Z. M., foto: Srđan Živulović)

tudi vrne nazaj, kar je Zavrl seveda storil. Naše podpise za slovensko stvar smo tako slavnostno izročili. Za mladinsko sekcijo neke stranke je bil tedaj to velik korak, saj je delovala le na podlagi volunterstva in navdušenja skupine mladih. O tem so poročali ne le lokalni mediji in mediji v osrednje-slovenskem prostoru, ampak tudi dnevnik Corriere della sera in La Stampa. Ko se bomo v prihajajočih mesecih spominjali dogajanja v preteklosti, je pomembno, da ta drobec le ne gre v pozabo.

Mladinska sekcija je v tistih letih ostala zelo aktivna in seveda tudi zelo pozorna do dogajanja v Sloveniji. Ob slavnostni proglasitvi samostojnosti smo na Trgu osvoboditve sanjali tudi mi. Takoj po desetdnevni vojni nas je sprejel general Janez Slapar. Strankarsko življenje je v Sloveniji postajalo živahnejše in naša mladinska sekcija je imela z vsemi mladinskimi odbori zelo pogoste in plodne stike, kakršnih danes gotovo pogrešamo.

V juniju 2021 bomo praznovali tridesetletnico naše matične domovine.

Kakšen življenjski luksuz nam je bil dan, da smo lahko sledili zgodovinskemu razvoju, ki je pripeljal do samostojnosti in neodvisnosti Slovenije, da smo v prvi osebi polno živeli tiste usodne dni. Koliko sanj, koliko pričakovanj, koliko trpljenja in ponižanja več generacij je bilo s tem povezanega, pa tudi koliko kasnejših razočaranj ob zavesti, da so bile sanje, tako kot so bržčas vsake, precej daleč in zelo drugačne od stotih dnevnih resničnosti. Realnost, ki ji sledimo, nas včasih seveda zmora tudi razočarati. O tem jubileju, ki je emblem slovenske samostojnosti in neodvisnosti, o državi Sloveniji so sanjali in zanjo delali mnogi že veliko prej, med njimi mnogi taki, ki smo jih poznali prav v naši sredi. Jubilej Slovenije v letu 2021 je zato jubilej vseh tistih, ki so vanjo verjeli in zanjo delali: kjerkoli, na kateremkoli področju, na katerikoli način. Prav je, da ob vsej polnosti praznovanja, ki se upravičeno napoveduje, ne prezremo in ne pozabimo njihovega odločilnega doprinosa – od Ljubljane do Murske Sobote, od Monoštra, Celovca, Gradca, Trsta in Gorice do Clevelanda, Buenos Airesa, Tokia in še marsikje drugje. Voltaire nas uči, da je domovina v tistem kraju, h kateremu je priklenjena naša duša.

Pojem domovine je za nas, ki živimo izven njenih državnih meja, nujno nekoliko drugačen. Tudi tokrat bi se rada spomnila dr. Evgena Bavčarja, primorskega rojaka, ki živi med Lokavcem in Parizom, večkratnega doktorja znanosti, esejista in fotografa, ki je od svojega dvanajstega leta slep. Takole je zapisal: »Slovenija je edina dežela, ki sem jo videl. Dvanajst let sem se kopal v njeni materialni in resnični luči. Potem se je razblinila v sence in v temo. Postala je moja notranja kategorija, duhovna utopija, dežela nedokončanih

sanj. Leta 1972, ko sem prišel v Francijo in je ta dežela postala moja druga domovina, nisem mogel reči, da sem Slovenec, saj je Slovenija obstajala le kot ena od republik bivše Jugoslavije. Kljub temu sem vedno govoril o svoji "slovenskosti" kot o moji identiteti, moji pripadnosti neki kulturi, jeziku in zgodovini. Leta 1991 se je Slovenija osamosvojila in s tem je bila priznana tudi moja svetloba. Ta svetloba mi je omogočila, da vidim stvari s pomočjo njene moči in sijaja. Slovenija je zame ogledalo sveta, skozi katerega vidim druge dežele, druge ljudi in ta luč ima lahko svoje ime."

Morda sta prav zavest o tej luči in to

"Jubilej Slovenije v letu 2021 je zato jubilej vseh tistih, ki so vanjo verjeli in zanjo delali"

iskanje luči ena izmed smiselnih smeri našega stremljenja in delovanja. Ta svetloba, ta luč v očeh je gotovo označevala vse, ki so kjerkoli in kakorkoli prispevali k udejanjanju slovenskega sna. Ta luč je v preteklosti morda tudi nas v tem prostoru delala nekoliko drugačne. Vsak izmed nas lahko skupaj z drugimi gradi in soustvarja našo skupnost, ki bo s svojo drugačnostjo lahko le bogatila medsebojnost celotnega naroda. To medsebojnost pa bomo lahko utrjevali in razvijali predvsem z neko temeljno pozitivno naravnostjo in z iskrenim spoštovanjem, saj je brez čiste žlahtnosti in srčne plemenitosti ne more biti. Moč te plemenitosti zmora namreč udejaniti to, kar je tudi logiki vsakdana včasih težje razumljivo.

Evropsko združenje za teritorialno sodelovanje - EZTS GO

Mara Černic,
članica Skupščine EZTS

Občine Gorica, Nova Gorica in Šempeter-Vrtojba so leta 2010 ustanovile Evropsko združenje za teritorialno sodelovanje ali EZTS GO - GECT GO in tako oblikovale formalno-pravni instrument, s pomočjo katerega naj bi se uresničevalo čezmejno sodelovanje med občinami.

Evropska združenja za teritorialno sodelovanje (EZTS) se utanevljajo za lažje čezmejno, nadnacionalno in medregionalno sodelovanje med državami članicami ter njihovimi regionalnimi in lokalnimi organi. Združenja partnerjem omogočajo izvajanje skupnih projektov, izmenjavo strokovnega znanja in

boljše usklajevanje prostorskega načrtovanja.

Pravna podlaga EZTS-ja GO je uredba (ES) št. 1082/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2006 o ustanovitvi evropskega združenja za teritorialno sodelovanje (EZTS). Združenja so pravne osebnosti in jih ureja konvencija, ki jo soglasno sklenejo njeni člani (z območja najmanj dveh držav članic). EZTS delujejo v imenu svojih članov, ki statute sprejmejo v okviru posebnih konvencij, v katerih so opisane organizacija in dejavnosti združenja. Združenje za teritorialno sodelovanje mora imeti vsaj dva organa: skupščino, ki je sestavljena iz predstavnikov svojih članov, in direktorja, ki zastopa združenje in deluje v njegovem imenu.

Pristojnosti združenj so omejene glede na pristojnosti članov (v našem primeru so članice tri obmejne občine).

Na združenja ni mogoče prenesti pristojnosti javnih organov, kot so na primer oblikovanje politik in zakonodajne pristojnosti. Skupščina sprejme letno oceno proračuna za združenje, na podlagi katerega se pripravi letno poročilo o dejavnostih.

EZTS GO izvaja na teritoriju projekte, ki jih Evropska Unija financira prek Evropskega sklada za regionalni razvoj - (v goriškem primeru je to npr. Program Interreg VA Italija-Slovenija).

"Primeri odličnosti z obeh strani meje sodelujejo za oblikovanje čezmejne mreže"

Glavna projekta, ki jih vodi danes EZTS GO sta projekt Zdravstvo-Salute in projekt Isonzo – Soča.

Projekt Zdravstvo je prvi poskus primerjave, analize in iskanja sinergij med slovenskim in italijanskim siste-

mom zdravstvenih in socialnih služb. Primeri odličnosti z obeh strani meje sodelujejo za oblikovanje čezmejne mreže, ki bo omogočila izboljšano ponudbo storitev na območju Občine Gorica, Mestne občine Nova Gorica in Občine Šempeter-Vrtojba. Projekt predvideva vzpostavitev in sodelovanje čezmejnih zdravstvenih skupin za oblikovanje oz. izboljšanje novih storitev na petih področjih: naročanje na zdravstvene storitve, kar predvideva vzpo-

stavitev enotnega čezmejnega sistema naročanja; obravnava mladih s težavami v duševnem zdravju ter njihova socialna reintegracija na osnovi najnaprednejših evropskih modelov; zgodnje odkrivanje in pomoč otrokom

in njihovim družinam, ki se soočajo z avtizmom; spodbujanje in ustvarjanje pogojev za fiziološko nosečnost z uvedbo skupnih inovativnih čezmejnih storitev na osnovi evropskih dobrih praks ter uvajanje skupnih socialnih storitev.

”povečati privlačnost območja za turizem in rekreacijo”

Namen projekta Isonzo – Soča je ohraniti in ovrednotiti naravno in kulturno dediščino čezmejnega območja ob reki Soči, da se poveča privlačnost območja za turizem in rekreacijo.

Glavni cilj projekta je izboljšati dostopnost čezmejnega območja občin Nova Gorica, Gorica in Šempeter-Vrtojba, po katerem teče reka Soča ter spodbujati trajnostno mobilnost. Namen projekta je tudi povečati pri-

vlačnost goriskga območja kot turistične destinacije.

V okviru projekta je predvidena izgradnja čezmejne mreže kolesarskih in peš poti, ki bodo oblikovale čezmejni urbani park na območju treh občin, in sicer vzdolž Soče in državne meje od Solkana do Šempetra in Vrtojbe. Do leta 2021 se bodo izvedla večja infrastrukturna dela, med temi sodi tudi brv čez Sočo v solkanskem kajak centru za kolesarje in pohodnike.

EZTS GO lahko pri izgradnji infrastrukture v okviru evropskih projektov uporablja tako slovensko kot italijansko zakonodajo s področja javnih razpisov. Občinski sveti treh občin, so odobrili akt, s katerim so Skupščino EZTS GO pooblastil za vsakokratno odločanje glede uporabe nacionalne zakonodaje. To je tudi prvi sklep, ki so ga sprejeli vsi trije občinski sveti in je temelj za skupno metodologijo prostorskega načrtovanja treh občin.

Velik izziv predstavlja za EZTS GO kandidatura mest Nova Gorica in Gorica za Evropsko prestolnico kulture 2025. Evropska prestolnica kulture (EPK) je naziv, ki ga podeli Evropska komisija vsako leto dvema mestoma v Uniji. Nositel naziva pripravi celoletni program,

s katerim se postavi v evropsko kulturno žarišče in razvije programe, pomembne za prihodnost, razvoj, prepoznavnost, gospodarsko in kulturno rast mesta in regije. Konec meseca dembra bo Evropska komisija podelila uradno v Ljubljani naziv za EPK leta 2025.

Tržaški občinski upravi se izteka petletje brez načrtov in prave vizije

Igor Švab,
občinski svetnik v Trstu

Tržaški občinski svet se tudi v času epidemije Covid-19 redno sestaja v telematski obliki in v enaki osnovi delujejo tudi stalne občinske komisije. Občina Trst je bila ena prvih občin v Italiji ki je ubrala to pot delovanja, tako da ni bilo večjih zastojev pri upravljanju, medtem ko osebje razen nekaterih izjem deluje v obliki smart-workinga.

Že v začetku pomladi je bil sprejet občinski proračun, ki pa je bil pripravljen v času obdobju, ko se še niso napovedovali težki časi zaradi epidemije, ki je popolnoma ustavila do konca maja

”Občinski svet je postavljen dejansko pred dejstva in pred odločitve odbora”

gospodarsko in ekonomsko življenje v državi. Kljub obljubam, da bo prišlo do skupnega sodelovanja tako večine kot opozicije pri iskanju najboljših rešitev pri reševanju problematike tako na gospodarskem kot tudi socialnem področju, žal do tega ni prišlo. Občinski svet je bil tako postavljen dejansko pred dejstva in pred odločitve odbora, ter imel nalogo samo ratificirati sklepe občinskega odbora. Občinska uprava je tudi zahvaljujoč prispevkom tako države kot delno dežele znižala za trgovske dejavnosti davek za odvoz smeti, do konca leta zamrznila občinske dajatve na reklamo in do konca oktobra je bila zamrznjena tudi dajatev za uporabo občinskih površin. V prvi polovici novembra je občinski svet sprejel po razčlenjeni razpravi rebalans proračuna v višini nekaj več kot 18 milijonov evrov, ki je skoraj v celoti posvečen državnim in deželnim prispevkom, ki

jih je občina prejela za reševanje posledic epidemije. Prispevki krijejo v glavnem postavke za socialno in šolsko problematiko (nakup tablic, raznih igral in pripomočkov za šolska dvorišča), občina pa bo lahko tudi še pred prazniki porazdelila družinam v tiski 1,5 milijona evrov namenjenim nakupovalnim bonom. Zgodnja razkošna okrasitev mesta ob bližajočih božično-novoletnih praznikih, ki jih bomo skoraj gotovo praznovali v drugačnih okoliščinah kot smo bili do sedaj vajeni, je dvignila kar precej negotovanja zaradi velikih stroškov, ki pa jih v celoti krije prihodek iz turistične takse. Morda bi vsaj en del tega prihodka lahko namenili v druge namene za promocijo turizma.

Občinski svet je tudi odobril varianto prostorskega načrta in podrobnostni načrt za zgodovinsko mestno jedro, ki pa žal ne kaže nobenega strateškega

načrta za razvoj mesta in teritorija. Do konca leta pa bo moral občinski svet še ratificirati strateško okoljsko poročilo za staro pristanišče.

V zadnjem času se veliko govori o načrtu inovativnega načina javnega prevoza, ki bi razbremenil glavne mestne vpadnice v središče in ga tako razbremenil prometa; gre namreč za projekt gondolske žičnice ali »tramvaja v zraku«, ki bi povezoval Opčine z Barbovljami in te preko starega pristanišča z mestnim nabrežjem. Investicija bi bila vredna okoli 35 milijonov evrov, če pa bi načrt bil odobren bi ga v celoti financiralo ministrstvo za promet, saj je občina pristopila prav s tem načrtom vsedravnemu projektu alternativne mobilnosti. Odprto seveda ostaja vprašanje če je to edina možnost razbremenitve prometa in če bi se taka investicija stroškovno izplačala. Upati je tudi, da se bodo končno uresničile na-

povedi o ponovnem zagonu openskega tramvaja, saj ta miruje že kar nekaj let zaradi nesreče in zaradi potrebe po posodobitvi proge, tako kot so zahtevali pristojni pri ministrstvu za promet.

Epidemija je poskrbela, da smo bili primorani spremeniti naš način življenja, torej smo sredi velikih sprememb v družbi. Kljub temu mora življenje teči naprej, kar velja tudi za šolstvo, ki je bilo še pred napovedanim začetkom šolskega leta pod velikim pritiskom urejanja učilnic na podlagi novih predpisov. Ravnatelj, učno in neučno osebje so opravili veliko in zahtevno nalogo, javne uprave pa so v marsikaterem primeru odpovedale. Tako se je zgodilo s postavitvijo montažnih hišic v Bazovici in na Opčinah, saj so tu stavbe, v katerih sta imeli sedež šola in vrtec svoje prostore potrebne obnove in so zato neuporabne. Zakasnela postavitev in neodgovorno obnašanje občinskih funkcionarjev je privedlo do ostrega protesta tako staršev kot predstavnikov civilne družbe. Pouk v začasnih prostorih je končno stekel po nekajtedenski zamudi.

Občina Trst je pristopila k deželni uradu za slovenski jezik, žal pa se ga ne poslužuje, saj ostaja vedno nerešeno vprašanje dvojezičnih obvestil in odredb na teritoriju, kjer je po zakonu obvezna vidna dvojezičnost in zato je bila postavljena interpelacija občin-

skemu odboru a na odgovor še vedno čakamo. Isti problem se postavlja tudi pri obvestilih davčnim obvezancev za plačilo občinskih davkov in dajatev. Mandat te uprave se počasi izteka, saj bodo naslednje leto volitve, a v vseh teh letih uprava ni predstavila niti enega resnega dolgoročnega načrta za razvoj ne samo mesta temveč celotnega teritorija nasploh, čeprav je župan večkrat izjavil da živimo v magičnem času. Razvoj pristanišča in povečanje tovornega prometa je rezultat dela in vizije predsednika pristanišča Zena D'Agostina izgradnja logistične ploščadi ali pa ureitev novega kongresnega centra pa rezultat vložitve zasebnega kapitala. Lahko rečemo da uprava le životari na vsakodnevem tekočem delovanju, ob prvi resni oviri kot je bila epidemija, pa je pokazala vso svojo nesposobnost. Opozicija je v vseh teh letih pokazala svojo konstruktivno držo in pripravljenost na sodelovanje, saj bi lahko tudi v teh časih politika posredovala pozitivno sporočilo volivcem, ki pa je večina žal ni pokazala. Župan po eni strani sprašuje po skupnem delu pri reševanju strateških problemov, po drugi pa izstopa s svojimi nedopustnimi stališči in izjavami, ki so daleč od institucionalne države. Zgleda namreč, da skuša nabirati volilni konsenz in prikrivati nesposobnost reševanja problemov mesta s tem, da zavrača krivde na državo.

I N M E M O R I A M

Edvard Peter Krapež

V tržaški bolnišnici je 18. marca za posledicami težke in neozdravljive bolezni umrl znan družbeni in politični delavec, angažiran v stranki Slovenske skupnosti, Edvard Peter Krapež. Rodil se je 1. junija 1946 na Vipavskem, po poklicu pa je bil pek in slašičar in to službo opravljal do upokojitve. Pri Sv. Ivanu, kjer je živel večji del svojega življenja, je bil zelo cenjen tako med slovenskim kot italijanskim prebivalstvom saj ga je vedno zanimala zgodovina in problematika krajevnega ozemlja. Tu je bil dejaven v župnijskem občestvu in društvu Marij Kogoj. Vse od leta

1982 do smrti pa je bil – s krajšim premorom – svetovalec Slovenske skupnosti v rajonskem svetu prej Sv. Ivana, potem Sv. Ivana – Kjadina – Rocola. Nalogo rajonskega svetnika je vselej opravljal vestno in dosledno. Spremljal je vsakdanje težave svoje mestne četrti kot tudi vso občinsko dokumentacijo. Redno je sodeloval z izvoljenimi predstavniki SSK v ostalih mestnih rajonih, v tržaškem občinskem svetu in deželnem svetu SSK. Seznanjal jih je o krajevnih težavah pa tudi sam pripravljala in predlagal popravke in predloge.

V obdobju županovanja Roberta Cosolinija je občinskemu odboru predložil in predstavil načrt za postavitve lesenega kipa v spomin na prodajalko mušul. Projekt je bil naposled uresničen in postavljen na krožišče, kjer je še danes. V predalih tržaške uprave ostaja še en Krapežev predlog, to je postavitve zelenice ob začetku lonjerske ceste in njeno poimenovanje po krajevni kulturni delavki Marici Nadlišek Bartol; načrt je sprejela in financirala še prejšnja uprava, sedanja je zadevo zamrznila. Lepo bi bilo, ko bi tudi to zamisel uresničili in se tudi na ta način poklonili spominu na neutrudnega javnega delavca.

Saša Rudolf

V Trstu je 15. junija po zelo kratki bolezni preminil časnikar in javni delavec Saša Rudolf. Rodil se je 17. decembra 1938 v Ljubljani v družini primorskega politika, časnikarja in šolnika Ivana Rudolfa, ki je bil med vojno organizator primorskih prostovoljcev na Bližnjem Vzhodu. Družina se je leta 1946 združila v Trstu, kjer je Saša ostal do smrti.

Po maturi na slovenski realni gimnaziji leta 1957 je začel igrati pri Radijskem odru in sodelovati z Radiom Trst A, kjer je bil leta 1969 stalno nameščen v časnikarskem oddelku. Leta 1990 je bil imenovan za slovenskega namestnika glavnega urednika takrat enotnega uredništva, leta 1995 pa za glavnega urednika samostojnega slovenskega uredništva RAI v Furlaniji Julijski krajini. Tistega leta so po dolgoletnih zahtevah stekle televizijske oddaje v slovensščini. Že pred tem je v okviru

državne ekipe RAI veliko poročal o svetovnih športnih dogodkih, med osamosvajanjem Slovenije in vojnami na Balkanu pa s prizorišč dramatičnega dogajanja. V pokoj je stopil leta 2003.

V mladih letih je deloval v Slovenski demokratični zvezi (SDZ) in Slovenski skupnosti (SSK), v kateri je ostal tudi po izstopu SDZ iz takratne koalicijske stranke. Bil je tudi član tajništva in predsednik pokrajinskega sveta SSK. V času očetove bolezni in še eno leto za tem je do 1963 urejal glasilo SDZ Demokracija. Pisal je tudi za druge liste (glasila SSK, Klic Triglava, Mladika, Novi list, kasneje Novi glas, Primorski rodoljub). Dva mandata (1964–66 in 1966–70) je zastopal SSK v tržaškem pokrajinskem svetu. V drugem mandatu je bil tudi pokrajinski odbornik za kmetijstvo, turizem, lov in ribolov. Pozneje je v imenu SSK zastopal pokrajinsko upravo v upravnem odboru Slovenskega stalnega gledališča, kjer je bil podpredsednik.

O svojem časnikarskem delu in osebnih doživetjih je Rudolf napisal knjige Olimpijski ogenj in dim (1984), Mundial, Svetovna prvenstva v nogometu med bliščem in stvarnostjo (1986), Samostojni (2016) in Moj RAI (2018), očetu pa je posvetil knjigo Xolotl, Med resnico in domišljijo (1996). Veliko je prispeval k spoznavanju očetovega dela za osvoboditev Primorske, daroval Muzeju novejšo zgodovino Slovenije dragoceni očetov arhiv in z Muzejem sodeloval pri simpozijih ter razstavah.

Aleš Lokar

V domu za ostarele v Bergamu, kjer je živel zadnje čase, je 24. maja preminil tržaški ekonomist, publicist in javni delavec prof. Aleš Lokar.

Rodil se je 10. novembra 1935 v Ajdovščini, leta 1947 pa se je njegova družina preselila v Trst, kjer je maturiral na trgovski akademiji in kot privatist še na realni gimnaziji. Na fakulteti za kemijo tržaške univerze je diplomiral iz blagoznanstva in na njej – po nekaj letih dela v gospodarstvu – leta 1963 začel akademsko kariero kot asistent. Dolgo je predaval blagoznanstvo na univerzi v Urbino in Ankoni ter širil svoje zanimanje na ekonomijo. Občasno je predaval tudi v Trstu, Ljubljani in New Orleansu. Na ekonomski fakulteti videmske univerze, ki so jo ustanovili v akademskem letu 1985/86, je bil redni profesor, kasneje je predaval tudi na univerzah v Kopru in Mariboru. Napisal je vrsto monogra-

fij, razprav in člankov o blagoznanstvu, organizaciji proizvodnje, mednarodnih in manjšinskih gospodarskih vprašanjih.

Pomembno vlogo je odigral v pripravah in na sami Mednarodni konferenci o manjšinah v Trstu leta 1974 in na simpozijih Slovenskega raziskovalnega inštituta, kjer je bil tudi v njegovem vodstvu.

V manjšinsko družbeno življenje se je aktivno vključil kot soustanovitelj, avtor in sourednik tržaške revije Most (1963–92), pri kateri je bil več let glavni urednik, vse do konca pa z Vladimirjem Vremcem njegova duša. O nastanku in dokaj različnih fazah življenja te zanimive revije je več sestavkov v njeni zadnji številki.

Prof. Lokar je bil dolgo tudi v tržaškem pokrajinskem in deželnem vodstvu Slovenske skupnosti. V zelo burnem obdobju tržaške politike po Osimskih sporazumih jo je zastopal v tržaškem občinskem svetu v letih 1978–92, saj je bil trikrat izvoljen: ob volilnem potresu zaradi nastopa Liste za Trst leta 1978, na predčasni volitvah leta 1982 in na volitvah leta 1988 (ta mandat se je predčasno končal leta 1992). V drugem mandatu je bil v letih 1983–88 odbornik za davke v treh različnih koalicijah.

Leta 2016 je prof. Lokar presenetil javnost s filozofsko knjigo Sekularna miselnost, znanstvene domneve, prerokovanja in podjetništvo kot iskricke Božjega. Izšla je pri Mohorjevi v Celovcu.

Aleksander Furlan

Pri Mladiki je leta 2007 izdal zbirko narečnih poezij An popudan, leta 2019 pa zbirko črtic Bilo je nekoč.

Kot navdušen pevec je nastopal z Vrabčevim zborom Gallus, pel pa je tudi v cerkvenem zboru v Barkovljah, v mešanih zborih Milan Pertot in Marij Kogoj, v združenem zboru Zveze cerkvenih pevskih zborov v Trstu, pri kateri je bil tudi odbornik in zavzet organizator. Dejaven je bil tudi v domačem barkovljanskem društvu in Svetu slovenskih organizacij.

Stranko Slovenska skupnost je do leta 2011 kaki dve desetletji zastopal v sedanjem rajonskem svetu tržaške občine za Rojan, Greto, Barkovlje, Kolonjo in Škorkljo, saj je bil izvoljen na volitvah 1993, 1997, 2001 in 2006, a v rajonski svet je zaradi zamenjave svetovalcev prišel še prej.

Po dolgi bolezni je 13. junija v Trstu preminil narečni pesnik in pisatelj, kulturni delavec, po poklicu sicer mizar v tržaškem pristanišču Slovenec Aleksander Furlan, znan tudi kot Šandrin. Rodil se je 21. junija 1934 na Greti, vendar se je družina kmalu preselila v Barkovlje, kjer je ostal do smrti in kjer je vzljubil krajevno narečje.

Utrip političnega življenja po občinah

Julijan Čavdek,
pokrajinski tajnik SSK
za Goriško

Še vedno živimo v času, ki je zaznamovan z novicami o posledicah pandemije za virusom Covid-19 in vse bolj spreminja naše vsakdanje življenje, navade ter običaje. V javnosti smo priča skoraj enostranski pozornosti posvečeni dogajanjem v zdravstvu, številu opravljenih brisov in okuženim ter žal tudi številu mrtvih. Za vse drugo ostane bolj malo prostora. In v to drugo kategorijo v teh negotovosti polnih dneh spada tudi politično delovanje izvoljenih upraviteljev, ki kljub vsemu vztrajajo pri opravljanju svojega mandata, katerega so prejeli s strani volivcev. Tako je tudi v občinah na Goriškem, kjer živi slovenska narodna skupnost in kjer so aktivni izvoljeni predstavniki edine samostojne slovenske politične stranke Slovenske skupnosti (SSk).

Števerjan

V občini Števerjan ima Slovenska skupnost večino v občinskem svetu in je vodenje občinskih zadev že tretji mandat zapored v rokah županje France Padovan. Na teritoriju, ki slovi po kakovostno vrhunskih in svetovno znanih vinih, je ravno v teku širjenje pokopališča v Števerjanu. Javno delo je precej zahtevno predvsem zaradi posebne lega pokopališča in same tipologije terena. Širitev je vsekakor v izpeljavi in dela so v zaključni fazi. Druga pomembna tematika, ki je skupna vsem srednje-majhnim občinam je pomanjkanje primerne internetne povezave. Temu vprašanju sledi podžupan Marjan Drufovka. Za števerjanske občane je razveseljujoča novica, da so se toliko pričakovana dela družbe Open Fiber začela ravno v prejšnjih tednih. V približno dveh mesecih bo tako tudi občina Števerjan opremljena s strukturo, ki bo še najbolj vinogradnikom omogočila normalno delovanje. Tretja pomembna tema, ki zadeva briško občino nad Gorico, je postopek za vključitev Brd v seznam svetovne dediščine UNESCO. Gre nedvomno za velik podvig, za katerega si prizadevajo občine z obeh strani meje. Tako kot velja za Evropsko prestolnico kulture Nova Gorica-Gorica, tudi za projekt vključitve Brd v svetovno dediščino UNESCO-a predstavljata ravno čezmejnost in kulturna raznolikost posebna aduta. Kakovost povezovanja in sodelovanja med občinami na briškem teritoriju, ki se razteza med Italijo in Slovenijo, bo gotovo med značilnostmi, ki bodo pritegnile pozornost ocenjevalcev.

Gorica

Svetniška skupina SSK v goriškem občinskem svetu je zelo aktivna. V dokaj številnih zasedanjih občinskega sveta, ki potekajo na daljavo, sta Marilka Koršič in Walter Bandelj nastopala v slovenskem

jeziku in vsakokrat vložila, kar nekaj svetniških vprašanj. Pri vlaganju svetniških vprašanj je sicer bolj aktivna načelnica skupine Marilka Koršič, tudi ker se svetnik Walter Bandelj posveča vlogi poverjenega občinskega svetnika, kateremu je goriški župan Rodolfo Zibera zaupal področje bivših rajonskih svetov Podgora in Pevma-Oslavje-Štmaver. Tako se delo dveh slovenskih svetnikov SSK dopolnjuje s tem, da Koršičeva vlaga svetniška vprašanja, Bandelj pa je v direktnem stiku z občinskimi uradi, še posebno za nujne posege na zgoraj omenjenem področju.

V zadnjih tednih so se strani Bandlja in Koršičeve zvrstili posegi za popravila na cestiščih, za vzdrževanje prehodov za pešce v Štandrežu, za ureditev čakalnih vrst pred splošno bolnišnico, za zavarovanje zapuščenih poslopij, ki predstavljajo nevarnost za bližnje stanovalce in za priznanje zdravniških potrdil, ki jih izdajo pediatri v bližnji Republiki Sloveniji, kar bi se lahko uredilo tudi preko Evropskega združenja za teritorialno sodelovanje (EZTS GO). Koršičeva je tudi dosledno opozarjala občinsko upravo, ker v razpisih ni nikoli predvidela mesta za lekarnarja z znanjem slovenščine v Štandrežu.

Posebna pozornost je bila posvečena rabi slovenskega jezika v občinskih dokumentih in javnih napisih. Tako je svetnica Marilka Koršič npr. večkrat posegla z opozorili zaradi pomanjkanja slovenskih prevodov obvestil na pokopališčih in na občinskih objavah v javnosti ter slabih in v nekaterih primerih celo smešnih prevodov.

V poletnih mesecih so se tudi začela pogajanja za občinske volitve, ki bodo leta 2022. Zvrstilo se je kar nekaj sestankov med političnimi silami, ki spadajo v opozicijske vrste v goriškem občinskem svetu. Zelo zanimiva so bila tista srečanja, kjer so sodelovali tudi predstavniki raznih skupin ali družbenih kategorij. Še najbolj pomembno je bilo soočenje s trgovci, ki izvajajo svojo dejavnost v sklopu goriške pokrite tržnice, kateri se napoveduje korenita prenova. Zaradi tega vlada v trgovcih in gostincih negotovost za prihodnost.

Posebna tema je bila prihodnje delovanje družbe, ki upravlja goriško letališče. Goriška občinska svetnica SSK Bandelj in Koršič, z razliko ostalih komponent opozicije, nista nasprotovala odobritvi industrijskega načrta, ki je preprečil zaprtje zgodovinskega goriškega objekta na Rojah. Tak razplet bi po vsej verjetnosti tudi privedel do zaprtja hale družbe Pipistrel, kjer je zaposlenih okoli 40 ljudi.

Svojo avtonomno držo sta svetnika Bandelj in Koršič obdržala tudi pri sklepih za ukinitev goriškega konzorcija za univerzo in za združitev industrijskih konzorcijev Gorice in Tržiča. Pri slednjem je bila odločitev sprejeta v dogovoru z občinskimi svetniki iz Sovodnj, ki so glasovali za združitev dveh konzorcijev.

Sovodnje ob Soči

V sovođenjskem občinskem svetu predstavniki SSK nastopajo v sklopu opozicijske svetniške skupine Korenine in bo-

dočnost. Po dobrem letu dela so štirje svetniki opozorili upravo župana Luce Piska na marsikatero odprto vprašanje. Načelnik svetniške skupine Kristjan Tomasi je večkrat opozoril sovođenjsko občinsko upravo o stanju cestišč in o potrebi po pomoči podjetjem, ki so bile oškodovane zaradi več mesecev trajajočih del za novo greznično omrežje. Svetnica Mar-

cije SSK najprej vso človeško bližino družinam, ki jih je virus neposredno in najhujše prizadel.

Navkljub danim razmeram je pa potrebno zagotoviti učinkovito delovanje občinskega aparata, ker se bomo morali slej kot prej soočiti z ekonomskimi posledicami zdravstvene krize. Svetniki, ki sedimo v opozicijskih vrstah, si bomo zato

tina Šolc je izpostavila problem mrčesa na Peči, kjer se nahaja več obratov, ki se ukvarja z rejo kokoši, krav in prašičev. Tatjana Devetak je opozorila na nevarna drevesa, ki visijo nad cesto, ki pelje iz Rubij in Vrh sv. Mihaela. Julijan Čavdek je izpostavil problem zapuščenih zasebnih vrtov in težave z odvažanjem smeti iz pokopališča v Sovodnjah.

Svetniška skupina Korenine in bodočnost je volila proti sklenitvi t.i. pogodbe »patti parasociali« pri ustanovitvi novega podjetja za javni prevoz. Nasprotni glas so utemeljili z razlogom, da se je s pristopom k tej pogodbi Občina odpovedala lastni upravni avtonomiji, kar je zgrešeno, saj mora uprava ostati neodvisna od določenih strankarskih pogojevanj, ki ji jemljejo pomemben maneverski prostor pri sodelovanju s sosednjimi Občinami, v prvi vrsti z Občino Gorica.

Doberdob

Nastopil je december, ko bi lahko v rednih razmerah preživljali praznični čas v objemu najdražjih. Žal pa bomo morali navade prilagoditi omejitvam, ki jih veleva pandemija. Okužbe s koronavirusom so vse bolj pogoste tudi v naši skupnosti in upravičena je skrb predvsem za ranljivejšo skupino, med katere spadajo starejši občani. Naj izrazim v imenu občinske sek-

prizadevali, da bo delovanje v občinskem svetu potekalo s še dodatnim zagonom.

Poleg rednega delovanja ostajajo trenutno odprte zadeve, za katere ocenjujemo, da bi se morala uprava še posebej angažirati. Med te v prvi vrsti štejemo širitev pokopališča v Doberdobu. Navkljub birokratskim zaprekam je neobhodno potrebno, da se vsi postopki zaključijo, in da se širitev udejanji. Nadalje opozarjamo, da je v zapadlosti konvencija za upravljanje naravnega rezervata in centra Gradina. Potrebno bo urediti razpis, ki bo omogočil učinkovitejše razpolaganje z javno imovino in vključevanje lokalnih faktorjev v upravljanje rezervata. Poleg tega vzbuja skrb predvidena obnova telovadnice. Ostajamo mnenja, da se mora uprava posvetiti temeljitemu načrtovanju, da se bo lahko objekt, z razliko od obstoječega, lepo vključil v okolje. S tem povezano opozarjamo tudi na nujno ureditev parkirišč ob načrtovanem objektu, katerih pomanjkanje botruje kaotičnemu prometu še posebej ob konicah. Nazadnje si prizadevamo za ponovno odprtje občinske knjižnice, ki je že več let zaprta zaradi obnovitvenih del.

V prepričanju, da si moramo prizadevati, da bo vaša skupnost v trenutni danosti še bolj povezana kot sicer, želim vsem soobčanom blagoslovljen Božič in veliko sreče v novem letu.

Uredništvo in uprava: **TRST, Ulica G. Gallina 5**
SKUPNOST - Reg. na sodišču v Trstu dne 22. januarja 1977, št. 509.
Izdaja društvo Skupnost. Poštni tekoči račun: 14739346
Tiska **Grafica Goriziana s.a.s.**, Ulica Anton Gregorčič 18, 34170 Gorica, tel. 0481.22116

Podpiraj SSK — zbirno stranko Slovencev v Italiji
IBAN: IT52K0892802201010000008300
Zadružna kraška banka